

Arrest

nr. 323 376 van 17 maart 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. EL MOUDEN
Emiel Banningstraat 6
2000 ANTWERPEN

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 september 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 augustus 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 17 september 2024 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. EL MOUDEN, die loco advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor verzoekster en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat T. SCHREURS verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn.

Op 25 november 2023 diende verzoekster een aanvraag in van een verblijfskaart voor een familielid van een burger van de Unie.

Bij beslissing van 8 augustus 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25.11.2023 werd ingediend door:

Naam: (...)

Voornaam: (...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)1970

Geboorteplaats: Ajdir

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) ANTWERPEN om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 25.11.2023 gezinshereniging aan met haar echtgenoot (...) (RR (0) (...)) , Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.80.

Artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet stipuleert als volgt:

"§2 De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; ..."

Artikel 40ter, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging "de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt."

Ter staving van bovenstaande voorwaarden werd een attest dd. 22.02.2024 waaruit blijkt dat de referentiepersoon volgens de meest recente gegevens (januari 2024) een werknemerspensioen ontvangt van €1468,10.

Uit het voorgelegde document blijkt niet dat de referentiepersoon heden over toereikende, regelmatige en stabiele bestaansmiddelen beschikt. Volgens de meest recente gegevens ontvangt de referentiepersoon een maandelijks rustpensioen als werknemer van €1468,10. Echter, dit is significant minder dan € 2089,55 per maand, zijnde 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast op het moment van indiening van de huidige aanvraag gezinshereniging, zoals voorgeschreven door artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 dient in een dergelijke situatie een behoefteanalyse gemaakt te worden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient in dergelijke situaties een behoefteanalyse te worden doorgevoerd. In dit kader dient vooreerst opgemerkt te worden dat in de bijlage 19ter opgemaakt op dd. 25.11.2023 uitdrukkelijk werd opgenomen dat 'Voor zover de bestaansmiddelen niet ter waarde zijn van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast dienen de bewijzen van bestaansmiddelen vergezeld te zijn van bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden.' Onze dienst ontving geen informatie met betrekking tot vaste en/of variabele kosten, ondanks het expliciete verzoek op de bijlage 19ter.

Uit de beschikbare gegevens (huurovereenkomst dd. 03.05.2022) blijkt enkel dat de referentiepersoon initieel een maandelijks huurprijs van €640 diende te betalen; er werden geen bijkomende gegevens voorgelegd betreffende de actuele huurprijs na indexatie. Overige documenten betreffende het bestedingspatroon van betrokkene en de referentiepersoon werden niet voorgelegd. Er kan bezwaarlijk worden aangenomen dat alle vaste en variabele kosten; (nutsvoorzieningen, verzekeringen, (tele-) communicatie, kledij, voeding, vervoer, hobby's ...) voor twee personen met een bedrag van €828,10 (€1468,10 minus €640) voldaan zouden kunnen worden. Behoudens bewijs van het tegendeel kan er op basis van de voorliggende gegevens niet

besloten worden dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om voor zichzelf en zijn echtgenote in het levensonderhoud te voorzien.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013). Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet afdoende dat betrokkene voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt ten stelligste af een nieuwe aanvraag in te dienen zonder dat aan bovenvermelde inhoudelijke bezwaren is verholpen."

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 40bis en 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de hoorplicht.

Zij licht het middel toe als volgt:

"Artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 bepalen dat de beslissingen van de overheid zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Artikel 2 van de wet van 29.07.1991 bepaalt dat de betrokken bestuurshandelingen "uitdrukkelijk" moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt meegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Artikel 3 van dezelfde wet legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op "afdoende" wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De term "afdoende", bevestigd door de rechtspraak van de Raad van State, vereist dat de deugdelijke motivering meer is dan een loutere abstracte en vormelijke stijlformule. De motivering moet pertinent zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing. Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene ook in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. In die zin dient de afdoende motivering in concreto beoordeeld te worden (R.v.St., nr. 22.896 van 01.02.1983; R.v.St., nr. 76.565 van 21.10.1998; R.v.St., nr. 43.259 van 09.06.1993; R.v.St., 43.852 van 12.08.1993; R.v.St., nr. 43.556 van 30.06.1993).

Bovendien impliceren de beginselen van behoorlijk bestuur en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel dat men, bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarden en interpreteren, maar ook zich van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen, desgevallend door de rechtsonderhorige mondeling of schriftelijk te horen, nadere informatie in te winnen (S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p. 161.)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken en impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier

deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Betreffende het redelijkheidsbeginsel mag de Raad zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

In zijn arrest van 17 maart 1987 geeft de Raad van State een definitie van het vertrouwensbeginsel, zijnde: één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concreet geval heeft gedaan." , Mede hieraan verbindt de Raad van State drie voorwaarden: het bestaan van een vergissing van het bestuur, het ten gevolge van deze vergissing verlenen van een voordeel aan een burger en de afwezigheid van gewichtige redenen om dat voordeel terug te vorderen. (R.v.St. 17 maart 1987, nr. 27.685, VERMEULEN, Arr.R.v.St. 1987, 75)

Een andere definitie die in de rechtsleer wordt aangereikt luidt als volgt: "De burger moet kunnen vertrouwen op toezeggingen of beloften die het bestuur in een concreet geval heeft gedaan of op wat door hem niet anders kan worden opgevat dan als een vaste gedrags- of beleidsregel van het bestuur op grond waarvan het bestuur de door hem opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen niet mag beschamen". (M. VAN DAMME en A. WIRTGEN, "Het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel", in f. OPDEBEEK en M. VAN DAMME, Beginselen van behoorlijk bestuur, Brugge, die Keure, 2006, 320)

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt volgens het arrest van Cassatie van 27 maart 1992 in dat "de burger moet kunnen vertrouwen op wat door hem niet anders kan worden opgevat dan als een vaste gedrags- of beleidsregel van de overheid".

Verwerende partij schendt de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het zorgvuldigheidsbeginsel, vertrouwensbeginsel en redelijkheidsbeginsel, alsmede de materiële en formele motiveringsplicht, nu zij in gebreke is gebleven het dossier grondig te onderzoeken.

Uw Raad dient bij de beoordeling over de materiële motiveringsplicht te onderzoeken of de overheid op een redelijke wijze tot de genomen beslissing is kunnen komen en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn dit hiermee tegenstrijdig zijn.

In casu is verwerende partij erg nalatig geweest bij het onderzoeken van het dossier, en op basis van foutieve vooronderstellingen of aannames en conclusies tot het besluit gekomen dat het verblijfrecht van verzoekster moest worden geweigerd. Verzoekster moet er nochtans op kunnen vertrouwen dat een overheid bij het nemen van een beslissing niet verzaakt aan de haar opgelegde verplichtingen, en/of haar bevoegdheden niet te buiten gaat.

Verzoekster diende een aanvraag tot verblijf in als echtgenote van een Belg en dit op grond van artikel 40ter vw, verwijzend naar artikel 40bis vw.

Art. 40ter §2, tweede lid Vw bepaalt:

*"De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkeringen De werkloosheidsuitkering Komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.
(...)*

Art. 42 Vw § 1 tweede lid Vw bepaalt:

"Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan,] dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die

voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

In de bestreden beslissing verwijst verwerende partij naar de huurovereenkomst die in het kader van de verblijfsaanvraag werd overlegd, en waarin een huurprijs is vastgelegd van € 640. Verwerende partij vermeldt dat geen gegevens werden voorgelegd betreffende de actuele huurprijs aangezien geen documenten werden voorgelegd met betrekking tot de huurprijs na indexatie.

Verzoekster wenst er evenwel op te wijzen dat de verhuurder niet verplicht is de huurprijs jaarlijks te indexeren. Verwerende partij gaat er evenwel vanuit dat dit wel is gebeurd.

Voorts stelt verwerende partij dat "bezwaarlijk kan worden aangenomen dat alle vaste en variabele kosten (...) voor twee personen met een bedrag van 828,10 (€ 1468,10 minus € 640) voldaan zouden kunnen worden".

Het komt verwerende partij niet toe om beslissingen te stoelen op aannames. Bovendien gaat verwerende partij uit van een foutief maandbedrag van het rustpensioen dat € 1.497,46 bedraagt.

Verwerende partij houdt in deze berekening bovendien geen rekening met het vakantiegeld dat jaarlijks aan de gevestigde wordt uitbetaald ten bedrage van € 1.171,92.

Verzoekster wenst tevens te verwijzen naar een attest dat haar echtgenoot eind augustus ontving vanwege Fedris met vermelding van de bedragen die hij maandelijks én trimestrieel ontvangt naar aanleiding van een arbeidsongeval, waardoor het maandelijks inkomen van de gevestigde wordt vermeerderd met (omgerekend) meer zo'n 125 euro.

Verwerende partij kan voor een analyse van de behoefte inzake bestaansmiddelen "alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid", dit cfr art 42 vw.

Fedris is een openbare instelling van sociale zekerheid en maakt deel uit van de Belgische federale overheid. Aangezien verwerende partij toegang kan hebben tot deze informatie had zij deze kunnen meenemen in de beoordeling van het dossier. Verzoekster kwam zelf pas eind augustus in het bezit van dit attest, dus pas na het nemen van de bestreden beslissing. Zodat zij dit niet meer heeft kunnen voegen aan het dossier.

Rekening houdend met het vakantiegeld en de uitkering van Fedris beschikken verzoekster en de gevestigde wel degelijk over een hoger bedrag aan bestaansmiddelen dat waar verwerende partij zich op baseert in de bestreden beslissing, bedrag dat voor hen volstaat om alle kosten te voldoen. Zij schendt hiermee de op haar rustende zorgvuldigheidsverplichting.

Het zorgvuldigheidsbeginsel waartoe verwerende partij gehouden is, houdt tevens in dat de aanvrager correct wordt geïnformeerd.

Verweerder laat in de bestreden beslissing gelden dat verzoekster haar aanvraag nog steeds had kunnen actualiseren.

De bijlage 19ter vermeldt dat de betrokkene binnen de drie maanden de documenten dient te overleggen.

Nergens op de bijlage 19ter wordt vermeld dat betrokkene zijn aanvraag nog kan actualiseren na deze periode van drie maanden. Hoe kan een gewone burger die perfect een verblijfsaanvraag kan doen weten dat het dossier nog kan worden geactualiseerd? Het duidelijk informeren van de burger valt eveneens onder de zorgvuldigheidsverplichting die op verwerende partij rust.

Ook op de website van verwerende partij wordt nergens vermeld dat een aanvraag nog kan worden geactualiseerd. De website vermeldt daarentegen:

(...)

"De verzoeker moet het bewijs dat hij aan de voorwaarden voor een gezinshereniging voldoet binnen een termijn van drie maanden, te rekenen vanaf de op de bijlage 19ter vermelde datum, voorleggen, Indien de documenten binnen de termijn worden voorgelegd, stuurt het gemeentebestuur het dossier van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Indien de documenten niet binnen de termijn worden voorgelegd, betekent het gemeentebestuur een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). De procedure wordt beëindigd.

Goede praktijk: Alle documenten voorleggen wanneer het verzoek wordt ingediend."

Nergens wordt de mogelijkheid tot actualisatie vermeld, zodat een niet juridisch geschoolde betrokkene ervan uit gaat dat na de periode van drie maanden zoals voorzien op de bijlage 19ter geen stukken meer kunnen worden ingediend.

Het zorgvuldigheidsbeginsel waartoe verwerende partij gehouden is, houdt tevens in dat de aanvrager correct wordt geïnformeerd.

Het middel is gegrond."

In haar eerste middel geeft verzoekster eerst een theoretische toelichting bij de formele motiveringsplicht en de geschonden geachte beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoekster stelt dat de gemachtigde geen grondig onderzoek heeft gedaan van haar dossier door foutieve vooronderstellingen en conclusies. Verzoekster wijst erop dat de gemachtigde van een foutief maandbedrag is uitgegaan, dat hij geen rekening heeft gehouden met het vakantiegeld en dat er ook geen rekening werd gehouden met de bedragen die de referentiepersoon maandelijks en trimestrieel ontvangt van Fedris in het kader van een arbeidsongeval. Wat betreft de huurprijs gaat verzoekster in op het motief van de gemachtigde dat er geen informatie werd voorgelegd aangaande de actuele huurprijs na indexatie. Ze stelt dat de verhuurder niet verplicht is de huurprijs te indexeren en er ook niet zomaar mag aangenomen worden dat dit wel is gebeurd. Ze stelt tot slot dat met de middelen na aftrek van de huur, de referentiepersoon wel kan instaan voor de vaste en variabele kosten.

Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoekster aangaande het vertrouwensbeginsel, naast de definitie ervan, louter stelt dat ze erop moet kunnen vertrouwen dat een overheid bij het nemen van een beslissing niet verzaakt aan de haar opgelegde verplichtingen en/of haar bevoegdheden niet te buiten gaat. Verzoekster licht op geen enkele wijze toe aan welke verplichting de gemachtigde in het licht van het vertrouwensbeginsel zou verzaakt hebben. De Raad volgt de definitie die verzoekster citeert dat de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concreet geval heeft gedaan. Verzoekster licht evenwel niet toe welke vaste gedragslijn van de gemachtigde niet werd gevolgd, of welke toezegging of belofte van de gemachtigde niet werd ingelost. Waar verzoekster de schending van het rechtszekerheidsbeginsel of de hoorplicht aanvoert, licht ze evenmin toe op welke manier de bestreden beslissing deze beginselen schendt. Deze onderdelen van het eerste middel zijn dan ook onontvankelijk.

De Raad wijst erop dat artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepalen dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoekster bespreekt de verschillende motieven in de middelen waardoor zij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen, aangezien de gemachtigde zowel naar de toepasselijke wetsbepalingen heeft verwezen als heeft gemotiveerd waarom verzoekster niet voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en waarom de behoefteanalyse waarvan sprake in artikel 42 van de Vreemdelingenwet niet kon worden uitgevoerd.

Een schending van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). Verzoekster betwist dat de motivering afdoende is.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in kennelijke onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

Het onderzoek naar het afdoend karakter van de motivering en het respect voor de voorgenoemde beginselen gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen waarop de bestreden beslissing steunt.

De bestreden beslissing steunt op artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, waar verzoekster tevens de schending van aanvoert.

Artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;”

Artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat bij een aanvraag gezinshereniging de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Het artikel stelt hierover het volgende:

“[...] Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

Artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij/naar aanleiding van haar aanvraag van 25 november 2023 de volgende stukken heeft overgemaakt aan de gemachtigde:

- betaalattest van de federale pensioendienst d.d. 22 februari 2024;
- verklaring lidmaatschap Solidaris;
- huurcontract en registratie;
- identificatiegegevens;
- betaalbewijs;
- huwelijksakte en vertaling hiervan.

In de bestreden beslissing wordt naar het betaalattest van 22 februari 2024 verwezen om te stellen dat hieruit blijkt dat de referentiepersoon niet over toereikende, regelmatige en stabiele bestaansmiddelen beschikt. Er blijkt immers volgens de meest recente gegevens dat hij een pensioen van 1468,10 euro ontvangt, wat significant minder is dan 2089,55 euro per maand. Vervolgens gaat de gemachtigde over tot het maken van een behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Hierbij geeft de gemachtigde aan dat hij geen informatie heeft ontvangen met betrekking tot de vaste en/of variabele kosten van de referentiepersoon. De gemachtigde betreft in zijn behoefteanalyse de stukken die werden voorgelegd bij de aanvraag. Op basis hiervan besluit hij dat, *“behoudens bewijs van het tegendeel er op basis van de voorliggende gegevens niet besloten [kan] besloten worden dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om voor zichzelf en zijn echtgenote in het levensonderhoud te voorzien”*. De kritiek van verzoekster dat het niet toekomt aan de gemachtigde om aan de hand van aannames een negatieve beslissing te nemen kan niet gevolgd worden. Het komt toe aan verzoekster om aan te tonen – aan de hand van aangebrachte stukken – dat de referentiepersoon wel in staat is om te voorzien in het levensonderhoud van zichzelf en van verzoekster. Zoals verweerder terecht aangeeft in de nota staat in de bijlage 19ter, die ze kreeg bij het indienen van de aanvraag, duidelijk aangegeven dat in het geval wanneer de gemachtigde dient over te gaan tot een behoefteanalyse, omdat de bestaansmiddelen niet het bedrag bereiken van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast, er ook bewijzen van vaste en variabele kosten moeten worden ingediend. Verzoekster heeft nagelaten dit te doen.

Verzoekster geeft vervolgens aan dat de gemachtigde in de bestreden beslissing een foutief maandbedrag hanteert en verwijst hierbij naar een bij het verzoekschrift toegevoegd stuk van de Federale Pensioendienst. De Raad stelt vast dat dit stuk evenwel niet voorlag bij de gemachtigde op het ogenblik van de bestreden beslissing. In het kader van de huidige annulatieprocedure moet de Raad zich immers plaatsen op het

ogenblik van de bestreden beslissing (beoordeling ex tunc) en kan hij enkel rekening houden met elementen die toen voorlagen. De Raad volgt verzoeksters kritiek niet aangezien duidelijk blijkt dat de gemachtigde zich voor de analyse van de bestaansmiddelen enkel kon baseren op het betaalattest van de pensioendienst van 22 februari 2024 en dat hierin sprake is van een pensioen ten bedrage van 1 468,10 euro. Ten overvloede blijkt dat het bedrag dat verzoekster naar voor schuift amper 30 euro hoger ligt dan het bedrag waarmee de gemachtigde heeft rekening gehouden, hetgeen nog steeds significant lager ligt dan 120% van het leefloon.

Hetzelfde geldt voor verzoeksters stelling dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met enerzijds het vakantiegeld en anderzijds de bedragen van Fedris die aan de referentiepersoon worden uitbetaald. Verzoekster heeft voor het eerst bewijs aangebracht van deze gelden bij het verzoekschrift. In de stukken die zij overmaakte aan de gemachtigde in het kader van haar aanvraag is geen spoor terug te vinden van het vakantiegeld noch van de bedragen afkomstig van Fedris. Verzoekster stelt dat zij het stuk van Fedris maar eind augustus ontving, zodat zij dat niet kon voegen aan haar dossier. Er blijkt uit de lezing van het stuk echter dat het attest werd afgeleverd *“op verzoek van de betrokkene”*. De Raad ziet aldus niet in waarom verzoekster dit attest niet eerder aan de betrokken dienst heeft gevraagd om bij te voegen bij haar aanvraag om gezinshereniging. Het betreft immers een oud arbeidsongeval van 1983. Verzoekster was in de mogelijkheid dit tijdig over te maken. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde zijn onderzoek heeft gedaan aan de hand van de aan hem voorgelegde stukken. Waar verzoekster stelt dat het de gemachtigde toekwam om zelf Fedris te contacteren in het kader van de zorgvuldigheidsplicht, volgt de Raad niet. De bewijslast dat aan de vereiste van de afdoende bestaansmiddelen is voldaan door de referentiepersoon ligt bij verzoekster. Het kwam haar toe haar dossier op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en alle in haar ogen relevante stukken over te maken aan de gemachtigde zodat deze met kennis van zaken tot een beslissing kan komen.

Wat betreft verzoekster haar betoog aangaande de motieven over de indexatie van de huurprijs, blijkt uit lezing van de huurovereenkomst – welk dateert van 3 mei 2022 – onder artikel 5, punt 3 dat de huurprijs in principe jaarlijks geïndexeerd zal worden, waardoor de gemachtigde er redelijkerwijze van kon uitgaan dat ten tijde van de indiening van de aanvraag het basisbedrag reeds geïndexeerd zou zijn geweest. Toch stelt de Raad vast dat de gemachtigde – ondanks de verwijzing naar de indexatie – gewoon de huurprijs van 640 euro in overweging heeft genomen bij het maken van zijn berekening. De kritiek van verzoekster kan aldus niet worden gevolgd.

Tot slot stelt verzoekster dat de gemachtigde de op hem rustende “informatieverplichting” niet heeft gerespecteerd doordat verzoekster er niet op werd gewezen dat ze beschikt over een mogelijkheid tot actualisatie van haar aanvraag en dat haar werd gecommuniceerd dat ze binnen de drie maanden de nodige stukken diende voor te leggen. De Raad kan begrip opbrengen voor de verwarring van verzoekster aangaande de termijn van drie maanden en de mogelijkheid tot actualiseren tot op het ogenblik van de bestreden beslissing. Toch heeft de gemachtigde in de bijlage 19ter op correcte wijze aangestipt dat de stukken binnen de drie maanden na het indienen van de aanvraag moeten worden overgemaakt. Dat blijkt immers uit artikel 52, § 2 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit). Ook de communicatie dat indien de documenten niet binnen de termijn worden voorgelegd, dit aanleiding geeft tot een weigering van verblijf van meer dan drie maanden, vindt steun in artikel 52, § 3 van het Vreemdelingenbesluit. Hieronder moet evenwel begrepen worden dat het gemeentebestuur louter nagaat of er stukken zijn voorgelegd om aan te tonen dat aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet is voldaan. De inhoudelijke beoordeling gebeurt door de gemachtigde van de Dienst Vreemdelingenzaken en in dat kader komt het verzoeker toe, indien zijn situatie ondertussen wijzigt of hij heeft zoals in casu bij de gemeente wel al iets voorgelegd aangaande zijn bestaansmiddelen, maar hij wil verder zijn dossier onderbouwen door nog bijkomende bestaansmiddelen aan te tonen, hij verwacht wordt zijn aanvraag te actualiseren.

Dit omdat in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de gemachtigde evenzeer geldt ten aanzien van de burger. Verzoekster heeft zoals gezegd een aanvraag ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger en had daarbij de mogelijkheid om aan het bestuur alle stukken over te maken die haar nuttig schenen voor de beoordeling van haar aanvraag binnen de termijn van drie maanden.. Bovendien blijkt verzoekster ervaring te hebben met de procedure, nu uit het administratief dossier blijkt dat zij in het verleden ook reeds een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend.

Een schending van de motiveringsplicht kan niet worden aangenomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel blijkt evenmin.

Het eerste middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

Zij licht het tweede middel toe als volgt:

“- Artikel 8 EVRM

Artikel 8 EVRM stelt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen!"

Art. 8 EVRM waarborgt also het recht op eerbiediging van het privé-, en gezinsleven.

Inmenging is enkel gerechtvaardigd in zoverre de inmenging is voorzien bij wet en vereist is in een democratische samenleving.

Het EHRM stelt dat er sprake is van bescherming conform artikel 8 EVRM wanneer er een voldoende nauwe band is tussen de familieleden (EHRM 12 juli 2001, En T. t. Finland, 5 150).

De verplichtingen van artikel 8 EVRM zijn garanties en zijn niet enkel van louter praktische regeling.

Het begrip "gezinsleven" in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoekster te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996).

De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met iemand met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

De toetsing aan zowel het eerste als het tweede lid van art. 8 EVRM steunt op dezelfde beginselen, met name of de Staat binnen haar beoordelingsmarge een billijke afweging heeft gemaakt tussen de belangen van het individu en het algemeen belang (EHRM, Nuhez t. Noorwegen, 28 juni 2011, 68-69).

Elke Staat dient bijgevolg een "fair balance-toets" te doen, en een afweging te maken tussen het belang van de staat om immigratie te controleren en het belang van de vreemdeling om een gezins- en familieleven te hebben op het grondgebied van de staat.

Het komt aan verwerende partij toe om een nauwkeurig onderzoek uit te voeren en de "fair balance-toets" te maken (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; 23 mei 2017, nr. 12.438; 30 mei 2017, nr. 238.349), Deze procedureregeling is van toepassing op situaties van voortgezet verblijf als van een eerste toelating.

In de bestreden beslissing houdt verwerende geen rekening met het gezinsleven dat verzoekster met de referentiepersoon voert.

Het kwam dan aan verwerende partij toe om de "fair balance-toets" te maken bij het nemen van de beslissing en te motiveren waarom artikel 8 EVRM door het nemen van de bestreden beslissing niet geschonden zou worden. Nochtans kan nergens in de bestreden beslissing worden gelezen dat verwerende partij het gezins- en familieleven van verzoekster in aanmerking heeft genomen, is overgegaan tot de "fair balance-toets", noch is er enige motivatie voorhanden die kan rechtvaardigen dat de inmenging in gerechtvaardigd zou zijn.

Het middel is gegrond."

Na een uitvoerige uiteenzetting over artikel 8 van het EVRM wijst verzoekster er in haar tweede middel op dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met het gezinsleven dat verzoekster heeft met de referentiepersoon. Verzoekster verwijt de gemachtigde geen "fair balance toetst" te hebben doorgevoerd bij het nemen van de beslissing.

De Raad wijst er in eerste instantie op dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een terugkeerbesluit. Zij brengt op zich dan ook geen scheiding teweeg tussen verzoekster en de referentiepersoon zodat in elk geval geen schending kan voortvloeien van de eventuele negatieve verplichting vervat in artikel 8 van het EVRM.

Voorts heeft het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 gesteld dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid om een verblijf in het kader van gezinshereniging te verkrijgen voor de echtgenoot of partner van een Belgische onderdaan, voor de kinderen van de Belgische onderdaan en die van zijn echtgenoot of partner, alsmede voor de beide ouders van een minderjarige Belg. Aldus waarborgt deze bepaling het recht op gezinsleven van het kerngezin (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.54.1, B. 64.7 en 64.8). Ook de Raad van State heeft geoordeeld dat de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarden de wettelijke verankering vormen van het recht op de bescherming van het gezins- en familieleven van de familieleden van een Belg die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer als burger van de Europese Unie, zodat voormeld wetsartikel conform is aan artikel 8 van het EVRM (RvS 26 juni 2015, nr. 231.772). Dit alles houdt in dat een beoordeling van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet volgens de aangehaalde rechtspraak reeds een beoordeling inhoudt van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Zoals hierboven blijkt, slaagt verzoekster er niet in om de beoordeling van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet aan het wankelen te brengen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend vijftientig door:

A. MAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES